

stav? Det samme gælder „berettigede“. Hvorfor staver man et Hele med lille h, naar man ellers staver Substantiver med stort H? Hvorfor bruger man her som i øvrigt i mange andre Love det skrækkelige Ord „anse“, naar det hedder „straffe“? Det er lutter Smaating og Bagateller, og man kan sige, det betyder ingenting, og det gør det heller ikke med Hensyn til Forstaaelsen af Loven. Men jeg tror, det er Paludan-Müller, der siger et Sted, at naar man begynder at sjuske med sin Klædedragt, er det det første Tegn paa, at man er ved at komme bort fra sine fulde Fem, og der er noget i det. Sjusker man med den ydre Side af en Sag, kan det let forplante sig til den indre. Jeg faar det Indtryk, at der har været mange, der har samarbejdet om Loven. Jeg ved ikke — jeg har ikke haft Lejlighed til at overbevise mig om det — hvorvidt disse Fejl skrive sig fra Kommunalbestyrelsens Udkast, eller om de ere komne til senere. Hvis de, hvad jeg i et enkelt Tilfælde har set efter, skrive sig fra Kommunalbestyrelsen, vil jeg sige, at Kommunalbestyrelsen er en jevn, borgerlig Forsamling, af hvilken man ikke kan forvente den yderste Konsekvens, medens Ministeriet, Staten er en over alle stillet Myndighed, og at den kan man udtrykkelig forlange, at den skal være et Eksempel for andre og rette de Fejl, store og smaa, der muligvis findes hos ringere Skabninger. Derfor henstiller jeg, at der fremtidig paa dette som paa andre Lovforslag bliver læst en ordentlig Korrektur, inden de forelægges for den lovgivende Forsamling. Den Opgave at være Korrekturlæser er egentlig ikke egnet til at optage Forsamlingens Tid.

Sylow: Som den højtærede Justitsminister ved Forelæggelsen erklærede, har dette Lovforslag været længe under Forberedelse og er meget omhyggeligt gennemgaaet, og man kan derfor i det hele og store være temmelig sikker paa, at de allerfleste Bestemmelser i det ere vel overvejede og i det hele ramme Byens Tarv. Jeg skal derfor blot indskrænke mig til ganske enkelte Bemærkninger, som Lovforslaget giver mig Anledning til.

Først skal jeg da bemærke, at det synes at være et meget heldigt Træk, at man har udsondret de rent konstruktive Bestemmelser og har henvist dem til Vedtægten. Man sætter sig derved i Stand til til enhver Tid paa let Maade at følge med i Teknikkens Opfindelser. Spørgsmaalet om, hvorvidt man, som Kommunalbesty-

relsen ønsker det, skal ophæve Bygningskommissionen eller ej, kommer vist til syvende og sidst ikke til at spille nogen særlig Rolle. Hvis det er et udtalt Ønske hos Magistrat og Borgerrepræsentation, ser jeg i og for sig ikke, at der kan være nogen principiel Hindring derfor, men skal, hvis man gør det, i saa Fald henstille, at ligesom man i enkelte Tilfælde, naar hygiejniske Grunde tale derfor, forlanger, at Stadslægen skal høres — det, antager jeg, vil være det langt overvejende Antal Tilfælde — saaledes skal man, hvor Hensynet til Brandfare kræver det, indhente Brandinspektørens Erklæring. Endelig forekommer det mig at være et utvivlsomt Gode, at Lovforslaget i Modsætning til det oprindelige Udkast har beholdt en almindelig Rekurs til Ministeriet som sidste Instans, og ligeledes har beholdt den nuværende Ordning, at Dispensation eventuelt kan gives, efter at man har hørt Magistraten eller Kommunalbestyrelsen. Den Frygt, som det ærede 11te kongevalgte Medlem (Trier) udtalte for, at det under disse Omstændigheder skulde vække en vis Frygt hos Borgerne at skulle forhandle med Magistraten, idet den paa en Maade var umyndig, tror jeg ikke er begrundet. En saadan Frygt har jeg ikke set noget til i alle de Aar, i hvilke den nugældende Lov har eksisteret. Tværtimod antager jeg, at det egentlig er en Betryggelse for alle Borgere, ikke alene for Grundejere, men for alle, der bygge, at man til syvende og sidst, hvis man ikke er fornøjet med den trufne Afgørelse, har en Instans, til hvilken man kan recurrere, og fra hvilken man dog i Almindelighed er temmelig sikker paa at faa en Afgørelse i Henhold til vedtagne Røgløse og Forskrifter. Selvefølgelig ved jeg meget godt, at man har været udsat for Vilkaarlighed og lignende, men den Slags Ting skulde dog ikke gerne gentages. I det hele og store tror jeg, at det tværtimod yder en Betryggelse, som vejer mere til end de enkelte Ulemper, som man mulig kommer til at føle. Det er jo ogsaa temmelig givet, at med den offentlige Kritik, der i vore Dage er fremme, vil man utvivlsomt snart paatale mulige Vilkaarligheder fra Ministeriernes Side.

Jeg vender mig derefter til selve det, der for mig er det afgørende i Loven, Spørgsmaalet om Ekspropriationen, hvor vi jo paa en sørgelig Maade, forekommer det mig, have fjernet os i høj Grad fra Grundlovens klare Bud i § 82 om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Forskriften i Grundloven var klar og tydelig, nemlig, at det var Almenvellet, der skulde kræve Ekspro-